

Scrisoare deschisă către Smirna (capitolul 2,8-11)

Diferența dintre Smirna și Laodiceea

Cea mai scurtă scrisoare deschisă este cea adresată Adunării din Smirna, și cea mai lungă este adresată Adunării din Tiatira. În scrisoarea către Smirna găsim numai aprecieri favorabile, niciun cuvânt de muștrare sau dezaprobare; Laodiceea, dimpotrivă, este muștrată în toate privințele, și nu este rostit nici un cuvânt de laudă. Sărăcia și necazul din Smirna stă într-o opoziție evidentă cu starea de mulțumire și bogăție din Laodiceea. Mai este o singură altă Adunare, care nu este muștrată, și anume Filadelfia. Dar nu trebuie să presupunem că în aceste Adunări, care nu au fost muștrate, nu a existat nimic greșit. Dar împrejurările deosebite ale Bisericii, care este reprezentată prin aceste două Adunări, sunt caracterizate de suferință (Smirna) și slăbiciune (Filadelfia). Un copil, când are dureri sau o stare de slăbiciune, este cruțat de cuvinte de muștrare, și cu siguranță Dumnezeu nostru nu este mai puțin plin de gingășie decât părinții pământești.

Mângâiere în necaz

8. »Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat.« Părăsirea dragostei dintâi începuse. Îngerul Adunării din Efes căzuse, nu din mâna dreaptă a Domnului, dar de la dragostea dintâi, în timp ce el se prezenta în exterior corect, credincios învățurii și în umblare fără vină. Dar forțele motrice ascunse ale acțiunii erau slăbite, și din cauza aceasta viața Adunării din Efes a fost jefuită de mireasma ei plăcută. Acest gând conduce la cea de-a doua perioadă a istoriei Bisericii, altfel constituită, aceea a necazului. Îngerului, locțiitorului Adunării din Smirna, i se transmit cuvinte de mângâiere. Adunarea avea de suferit toată dezlănțuirea furtunii prigonirilor păgâne, orânduite de cezar. Aproape 250 de ani Biserica a trecut – cu pauze scurte, când mâna nemiloasă a prigonitorului a fost reținută – oarecum printr-un „botez de sânge”; dar aceasta a avut loc, numai ca să reaprindă flăcările licărind de dragostei, care era gata să se stingă. Ce era Adunarea suferindă pentru Domnul ne este înfățișat în înțelesul numelui Smirna; smirna este o cunoscută substanță aromată și după Exod 30,23 o parte componentă a untdelemnului sfânt. În Cântarea Cântărilor ea aparține mirodeniilor miresei. – Mângâierea, care se potrivea viziunii Ioan în starea în care se afla (Apocalipsa 1,17-18), a fost pusă ca mângâiere și înaintea ochilor acestei Adunări. Găsim aici aceeași legătură de afirmații cu privire la dumnezeirea Sa și întruparea Sa, ca și la apariția minunată a lui Hristos, pe care a văzut-o Ioan. »Cel dintâi și Cel de pe urmă« este unul din titlurile divine cele mai mărețe, o stâncă, împotriva căreia chiar și puterea cea mai mare a dușmanului rămâne fără efect. Ca Cel dintâi, El este înainte de toți și înainte de toate în timp și pe lângă aceasta peste toate, ca Cel Preaînalt. Ca cel din urmă El va fi ultimul și va aduce toate la desăvârșire, căci toate merg spre El. El este veșnic în ființa Lui, dar El S-a smerit până la moarte, cu toate că moartea nu avea niciun drept asupra Lui. El, Cel dintâi și Cel de pe urmă – un titlu deosebit al Domnului (Isaia 41,4; 43,10-13; 44,6; 48,12) – a murit (textual: a devenit mort). Dar El a biruit moartea. El a înviat din moarte și trăiește, ca să nu mai moară niciodată. Aceasta era deci marea lor mângâiere. Acela, care a murit și a înviat, nu este altul decât Domnul, Cel veșnic, în adevărul și realitatea Ființei Sale. Prin aceasta am văzut slava Aceluia, care a vorbit aici, am văzut, ce a fost El ca Dumnezeu, și ce a devenit El ca om, și acum să ascultăm mesajul Lui mângâietor și înviorător.

Un mesaj

9. »Știu (textual: cunosc) necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat), și batjocurile, din partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui Satan.« Cuvintele »cunosc« sunt „o cetate tare” pentru sfântul greu încercat și pentru Adunarea, care suferă. Acela, în a cărui Persoană sunt unite mărimea dumnezeirii și compătimirea Celui care El Însuși a trecut prin cele mai adânci adâncimi ale suferinței și morții, spune: »Cunosc necazul tău și sărăcia ta.« Greutatea, felul și durata fiecărei încercări Îi sunt cunoscute. Nu se va vărsa nicio lacrimă prea mult, și nicio lovitură nu va fi prea grea. Tăria și încăpățânarea duhului și încrederea în sine trebuie frânte. În suferințe aducem cel mai bine roadă. Iacov a ieșit din noaptea luptei crâncene ca un om încercat (Geneza 32,24-32). Apostolul Pavel a fost ținut prin permanenta atenționare, »tepușul în carne«, în smerenie și umilință (1 Corinteni 12,7). – Dar Domnul cunoaște și sărăcia noastră. Nu sunt mulți oameni mari și cu renume, care se numără în poporul Său. Credincioșii Iudei au primit cu bucurie răpirea averilor lor (Evrei 10,34). Arestarea creștinilor a fost însoțită în general de confiscarea averilor și proprietății lor, ori în favoarea statului, ori în favoarea aceluia care din motive josnice i-au denunțat. Dar Domnul spune: »dar ești bogat«. Comoara noastră și moștenirea noastră este în cer. Un „inventar” al bogăției creștine îl găsim în 1 Corinteni 3,21-23. Descendența noastră este din Dumnezeu (1 Corinteni 1,30), poziția noastră este de »fii ai lui Dumnezeu« (Romani 8,14), rangul nostru este de împărați (Apocalipsa 1,6), menirea noastră este să fim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8,29), bogăția noastră se limitează exclusiv pe partea Domnului Însuși în Împărăția de o mie de ani și în veșnicie (Efeseni 1,10-11). Adunarea este cu adevărat bogată, oricât de mare ar fi sărăcia ei pe pământ. Dăruită cu dragostea și bogățiile lui Hristos, care sunt permanente și nu se vestejesc, și sunt păstrate în afara oricărui pericol de a se pierde sau a se strica, noi ne putem bucura în El, Cel care cunoaște nu numai necazul și sărăcia noastră, ci El ne numește bogați, deoarece El cunoaște totul.

Adunarea nu a trebuit să sufere numai din partea lumii păgâne din afară, ci și din partea unui dușman dinăuntru, care a purtat un caracter religios. Se pare că exista o grupă de oameni (nu Iudei cu adevărat), care își revendicau pretenția de a fi iudei, de a fi singurul popor al lui Dumnezeu pe pământ. Am văzut în Adunarea din Efes (capitolul 2,2) un nivel de cler privilegiat (aceia, care se numeau apostoli), a căror mândrie și aroganță a fost dată pe față și ai căror reprezentanți au fost găsiți mincinoși. Această mișcare a fost pentru un timp destrămată. Dar acum era o mișcare asemănătoare, chiar dacă a apărut pe un nivel inferior. Din timpul Adunării din Smirna au fost mereu afirmații îndrăznețe; a fi singura Biserică, a fi singurul popor al lui Dumnezeu, parțial din partea grupelor mari, parțial din partea grupelor mici. Aceste grupe ale fățarnicilor religioși batjocureau Adunarea lui Dumnezeu suferindă. Acuzații false, dispreț și calomnieri erau lucrarea murdară a acestor oameni religioși. Dar ce erau ei în ochii Domnului? »O sinagogă a lui Satan«. Ambele nume, Satan și diavolul, sunt folosite în Apocalipsa, ca pretutindeni în Sfânta Scriptură, în mod potrivit și corespunzător. Primul înseamnă „împotrivor”, ultimul este tradus prin „defăimător”. Pentru Adunare el are ambele însușiri. Satan, împotrivorul, a format o grupă de eretici în împotrivire directă Adunării smerite și suferinde. Diavolul, disprețuitorul, a născocit minciuni și acuzații false de tot felul împotriva sfinților lui Dumnezeu, și el a avut succes cu ele, prin aceea că a făcut pe deținătorul puterii păgân, să creadă acestea. El a devenit astfel adevăratul inițiator al celor zece prigoane. Au fost zece declanșări de mânie și furie, care au încetat abia după ce Constantin s-a urcat pe scaunul împărătesc. Suferința exagerată a fost însă întâmpinată cu o mângâiere și mai exagerat de mare, și ambele au fost fără îndoială în deplină măsură partea Adunării suferinde. Relatările contemporanilor dintre creștini și păgâni confirmă aceasta pe deplin.

Încercări și încurajări

10. »Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.« »Nu te teme nicidecum« (sau »nu te teme«) este un cuvânt de pregătire pentru alte încercări noi; este același cuvânt ca și în capitolul 1,17. Acolo a ajuns la urechea vizionarului devenit neputincios și a oferit sufletului său sentimentul siguranței depline și necondiționate, aici trebuie să liniștească Adunarea cu privire la „furtuna” care se punea la cale. Necazul și sărăcia erau destul de rele și greu de suportat, dar ceva mult mai rău urma să vină peste ei. Ultimele prigoniri imperiale au întrecut pe cele anterioare în cruzimea lor. Norii negri se adunau; vuietul sălbatic al furtunii care avea să vină se auzea deja. Aici Adunarea este pregătită și încurajată cu privire la ce va veni. Se arată de asemenea clar, că aceste încercări, care urmau să vină, pornesc de la diavolul, care se folosește de acuzatorii falși și de uneltele executante ale cruzimii. Prigonirea sfinților era lucrarea lui. Dar credința se bazează pe acest adevăr mare și adevărat, că puterea este a lui Dumnezeu (Psalmul 62,11). Puterea diavolului este limitată și este ținută în frâu; fără permisiune clară el nu poate să-și întindă mâna nici măcar asupra celui mai slab miel al turmei (Iov 1 și 2). »Nu este autoritate decât numai de la Dumnezeu« (Romani 13,1) – nici satanică și nici omenească. O altă întrebare este cea referitoare la aplicarea puterii, și aceasta include cea mai mare responsabilitate. A fost intenția lui Dumnezeu, ca Adunarea Lui să fie încercată, și anume, până la extrem, și pentru aceasta a fost folosit diavolul. În felul acesta sfinții lui Dumnezeu au fost curățiți; dragostea, credința, curajul și credințioșia au fost întărite. Adunării i-a fost rânduită o perioadă de timp bine definită de necaz, »zece zile«. Aici s-ar putea să fie vorba de cunoscutele zece valuri de prigoană, și în mod deosebit de cea de-a zecea prigoană, din timpul lui Dioclețian, care a durat exact zece ani. Expresia »zece zile« înseamnă un timp limitat și de cele mai multe ori un timp relativ scurt; prigonirile păgâne s-au extins – cu întreruperi – pe o perioadă de aproximativ 250 de ani. Următoarele locuri arată că cele zece zile se referă la un timp limitat și de cele mai multe ori scurt: Geneza 24,55; Neemia 5,18; Ieremia 42,7; Daniel 1,12; Faptele Apostolilor 25,6 și altele.

Unii, nu mulți, din martorii de odinioară ai adevărului au tăgăduit pe Domnul lor, speriați fiind de frica torturii și morții. În acest caz, pentru fiecare pas pe cale, chiar până la moarte, credințioșia este neapărat necesară. Dacă se vrea câștigarea cununii de martir, atunci perseverența și statornicia trebuie păstrate până la sfârșit. – În Scriptură se vorbește de cununi diferite. Cununa de aur o va purta fiecare mântuit în cer (Apocalipsa 4,4). Cununa neprihănirii este răsplata pentru o umblare sfântă și dreaptă pe pământ (2 Timotei 4,8). După aceea există cununa care nu se poate vesteji a slavei, care va fi dată aceluia care au păzit turma preaiubită a lui Dumnezeu așa cum se cuvine și cu o ținută morală sănătoasă (1 Petru 5,4). Citim apoi despre cununa de martir, despre cununa vieții (Apocalipsa 2,10). Aceste cununi, precum și celelalte răsplătiri și încurajări, vor fi date de Domnul personal: »Îți voi da ...«

După aceea urmează cunoscuta solicitare de a auzi: »Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul!« Responsabilitatea personală este accentuată întotdeauna și este ferm accentuată. În aceste scrisori deschise găsim exprimat gândul Duhului și gândul Domnului, care sunt pe deplin una; scrisorile deschise se adresează tuturor Adunărilor Domnului din toate timpurile și din toate locurile de pe pământ.

Făgăduința dată biruitorilor

11. »Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.« Pentru a fi un biruitor în împrejurările în care se afla Adunarea din Smirna, era nevoie de o răbdare, care să rămână statornică chiar și în lupta de moarte. Pe de o parte face ravagii sinagoga Satanei, pe de altă parte păgânismul, ambele hotărâte să nimicească creștinismul. Între cele două grupe stau adepții neînsemnați ai Nazarineanului, a căror singură apărare este răbdarea și smerenia. Ce perspectivă

aveau ei pe pământ? Pierderea renumelui lor, a averilor lor și chiar pierderea vieții. Ca să biruiesti în astfel de împrejurări îngrozitoare era nevoie de o credință puternică și o privire spirituală clară, ca totodată să-L vezi pe Cel nevăzut, dar care niciodată nu este mai aproape, ca în clipele, când ai Săi par să fie părăsiți, și a Cărui compasiune nu este niciodată mai reală și mai gingașă, decât în timpurile când aparent ei sunt uitați de El. Biruitorul poate să moară în chinurile torturii, prelungite de răutatea aproape diabolică a oamenilor, care se hrănesc din chinurile și sângele jertfelor, dar lui îi este dată asigurarea, că »moartea a doua« nu-l va putea stinge. Înțelesul exact al cuvintelor făgăduinței din acest verset este, că el »în niciun chip« sau »nicidecum« - o negare cu accent deosebit de puternic – nu va fi vătămat de »moartea a doua«, care este iazul de foc, domiciliul veșnic și locul de pedeapsă al diavolului și al oricărui rău și al celor pierduți (capitolul 20,14; 21,8).